

нѣше и той безъ охота слушаше и чъртаеше и сѣкашъ сѣ още не можеше да разбере — кому и защо сж нуждни тия трижгълници и многожгълници, защо му сж тия джги, сектори и изчисления.

— Главата ти е голѣма, но въ нея брѣмбари брѣмкаты! — дразнѣше се учителтъ. — Тя е пълна съ слама! Нѣмашъ умъ колкото една кокошка!... И се чу плѣсница. Учителтъ по геометрия бѣше лошъ.

А Шишко гледа пакъ прѣдъ себе си, сѣкашъ нищо не се е случило, сѣкашъ всичко това тѣй е трѣбвало и да стане.

И сѣдаше си пакъ тѣй тихо на мѣстото, навеждаше глава и стоеше тѣй цѣлъ часъ, цѣлъ дългъ часъ безъ да мрѣдне клѣпкитѣ си. Само устнитѣ му сегизъ-тогизъ потрепераха, ала дали отъ вжтрѣшенъ плачъ или отъ ядъ — никой не можеше да разбере. Често пжти бие звѣнца за навѣнъ, ние изкачаме като затворени пилци, а Шишко тѣй си и остава. Или пѣкъ излѣзе навѣнъ, поогледа се, па се приближи до нѣкоя играеща група, или се облѣгне о дѣнера на високия клонестъ брѣстъ и мисли. — Какво? Защо? — никой не знаеше. За всички насъ Шишко бѣше неизвѣстенъ, непознатъ. Дойде той прѣди една година въ сжщото палто и чепици, само, струва ми се, по-приказливъ и подвиженъ. Разказваха, че баща му билъ простъ каруцаръ, че майка му била мащеха, че ималъ още двама братя — желѣзничари или кантонери — и една забѣгнала нѣкждѣ сестра. И нищо повече.

Само единъ, едничкъ другаръ имаше той, съ когото ходѣше и учеше — гърбавиятъ Санди. Момчетата се присмиваха на гърбицата му, закачаха го. Но това биваше само, когато не бѣше тамъ Шиш-